Ч. 11 Неділя 16 (28) січня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Страйк углекопів. — Зміна престола в Хині. — Анґлійско-трансвальска війна).

Поваяк приготовленя до угодової конференциї вже покінчили ся, вислав президент міністрів др. Кербер запросини до пп. Функого, Енґля, Пальфі'ого і Зачка, аби визначили членів своїх клюбів на угодову конференцию, котра збере ся дня 5. лютого перед полуднем. Як довідує ся Neues W. Tagblatt, проводити конференциї буде президент міністрів др. Кербер. — Neue fr Presse доносить, що управителем бюра прасового в президиї буде вскорі іменований надворний секретар Форстнер фон Біляв, а дотеперішний управитель того бюра, секретар міністерства Карминьский, буде приділений до міністерства внутрішних справ. По саду шефа секциї, опорожнену по Резаку в міністерстві просьвіти, обійме один з висших урядників того міністерства. Після Fremdenblatt-у ґубернатор австро-угорского банку, Кавц, уступить в перших днях лютого ще перед загальними зборами того банку. Рівночасно буде др. Біліньский іменований ґубернатором банку. — З Градця доносять, що міністерство внутрішних справ велїло в Люблянї усунути таблицї уличні з словіньскими написами і заступити їх таблицями з словіньско-німецкими написами.

Wiener Abendpost доносить, що у шефа секциї Блюмфельда в Праві відбула ся вчера конференция властителів копалень округа Клядно. Раджено над справою мирових урядів і вкінци по довшім огорі властителі копалень заявили, що вишлють до тих урядів своїх відпоручників, але роблять то лише на доказ своєї уступчивости супротив правительства. З другої сторони заявили з гори, що на жаданя робітників, о скілько они їм доси відомі, не можуть пристати і то само зазначать також на конференциї мирового уряду. Тимчасом недостача вугля дає ся дуже сильно відчувати по містах і фабриках. На пр. місто Прага має всего лиш 40 ваґонів вугля і видало відозву до мешканців, аби о скілько можна як найменше випалювали ґазу, а рівночасно в порозуміню з Видїлом краєвим позамикало всї народні школи поки-що до 1. лютого. В дїльници празкій на Гадчині убогі люди ломили вчера домашну обставу, аби мати паливо. Цїни вугля страшенно пішли в гору.

З Пекіна доносять, що хіньский цїсар, іменувавши наслїдника престола і підписавши абдикацию на руки цїсаревої вдови, відобрав собі житє. Наслїдник престола кн. Туан має бути оголошений цїсарем Хіни дня 5. лютого під іменем Хі-ку-анґ. Супротив тих подій побоюють ся в Хіні заколотів, а чужі держави задумують вислати до Пекіна відділи своїх войск. Доси лиш одна Франция вислала до хіньскої столиці відділ маринарскої піхоти.

З поля борби надходять чим раз некористнїйші вісти для Анґлїйців. І так ґенерал Буллер телеґрафує під д. 25 с. м. вечером: З жалем мушу донести, що як я нині рано дізнав ся, ґен. Уоррен мусів знов віддати Спіонскоп в руки ворога. — Та коротка телеґрама викликала в Льондонї величезне обурене і пригноблене. Загально думають, що Анґлії не удасть ся Бурів побідити і що Буллер коли не побідить в борбах над Туґелою буде цїлком знищений. — З Преториї доносять, що дня 24 с. м. вийшло з Ледісміта 200 анґлійских лянсиєрів і під заслоною сильного артилерийского огня ударили на становища Бурів; однако Бури відбили напад і завдали Анґлійцям великі страти. — Трансвальский посол в Бруксели др. Лейдс висказав ся перед одним француским кореспондентом, що пересьвідчений о поражцї Анґлійців, хоч не має ще урядового потвердженя о тім. Начальна команда Бурів уложила свій плян дуже совістно і знала наперед о рухах войск Буллера і Уоррена. На питане, кілько людий втратили Бури в теперішній війні, відповів др. Лейдс, що доси мали Бури 212 убитих, 1000 ранених і 200 полонених. Анґлійці втратили доси 8000 людий

Новинки.

Львів дня 27-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи" містить ся тепер в бюрах

---

11) *Передрук заборонений.*

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербан.

(Дальше).

— А я кажу тобі по щирости — перебив єму Крезус, — що я тобі вдячний за твою спізнену поміч, бо хвиля нещастя дозволила менї зазнати першого правдивого щастя. Коли перші Перси видобули ся були на мури Сардеса, я проклинав себе самого і богів, житє стало ся менї ненавистним, істноване проклятем. Борючись уступав ся я з моіми взад з розпукою в серцю. Тогди то якийсь перский вояк замахнув ся на мене мечем понад мою головою, мій німий син схопив его за руку і від многих літ почув я знову перше его слово, яке зі страху вимовив. Моя німа дитина, Ґіґес, відзискав в хвили страху мову знову, а я що передтим кляв богам, склонив ся перед їх силою. Невільникови, котрому я наказав, щоби убив мене, скороби я дістав ся в перску неволю, відобрав я меч. Я став зовсім як би не той та научив ся поволи щораз більше і більше поборювати ту злість, яка відзивала ся в менї против судьби і против моїх благородних ворогів. Ти знаєш, що я наконець став ся приятелем Кироса і що мому синови, коли вповні відзискав мову, було вільно жити коло мене та виховувати ся на вільного чоловіка. Все що я красного в моїм довгім житю видів, чув і передумав, збирав я, щоби перенести на него: він був тогди моєю державою, моєю короною, моїм скарбом. Коли я дивив ся як Кирос день в день тяжко журив ся, як з жури не міг спати ночами, то мене аж страх брав, коли я собі спогадав свою давну велич і силу і щораз яснїше ставало менї, де треба шукати правдивого щастя. Кождий носить его в собі яко укритий завязок. Вдоволений, терпеливий ум, що радує ся вельми всїм красним і добрим, але тішить ся і малим, що принимає горе не нарікаючи та осолоджує собі его згадками, віра у всїм, кріпка віра в ласку богів та певність, що й найгірше мине ся, бо прецї все на сьвіті минає ся, отсе все родить укритий завязок щастя в нашій груди і додає нам сили сьміяти ся тогди, коли чоловіка, що его судьба розуму не навчила, бере ся страх і розпука.

Амазіс слухав уважно рисуючи своєю палицею з золотою головкою хорта якісь фіґури на піску і сказав на то:

— Дійстно Крезусе, я „великий бог", „сонце справедливости", „син Нейти", „пан слави военної" [1]), як то Єгиптияни мене називають, готов би завидувати тобі позбавленому твоїх богатств і престола. Давнїйшими літами був і я такий щасливий, як ти. Цїлий Єгипет знав мене, бідного сина капітана, з моєї веселости, з моєї збиточности, з моєї легкодушности та з моєї пустоти. Прості вояки носили мене на руках, мої настоятелі могли були сварити мене за неодно; але шаленому Амазісови не одно уходило; мої товариші, низші команданти у войску не могли обійти ся без мене при якій забаві. Аж ось мій попередник Гофра вислав нас на війну против Кирене. Загибаючи від спраги в пустини, не хотїли ми іти дальше. Ми підозрівали, що король хоче нас віддати на жертву еллиньским жовнїрам і то довело нас до явного бунту. Жартуючи як завсїгди відозвав ся я до приятелів: Без короля не дасте собі ради! отже зробіть мене своїм королем: в е с е л і й ш о г о не знайдете нігде! Вояки додержали слова. — Амазіс хоче стати королем, понесло ся від одного ряду до другого, від мужа до мужа. — Добрий, щасливий Амазіс нехай буде нашим королем! — крикнули до мене за кілька годин. Один з тих, що разом пили, поклав менї на голову шолом вожда; — я з жарту зробив правду, маса войска станула по моїй сторонї, і ми побили Гофру коло Мемфіс. Нарід прилучив ся до заговору. Я вступив на престол. Мене називали щасливим. Я що доси був приятелем всїх Єгиптиян, став [illegible] а длятого також і „побідоносним Горусом", ба, навіть вірено, що то бог сонця в їх особі прийшов на сьвіт.

[1]) Такі титули мав Амазіс на всїляких памятниках відносячих ся до него. Подібні прізвища мали впрочім і всї инші фараони і їм віддаване честь як би богам; їх називано „синами сонця"

„Gazet-и Lwowsk-oї“ в камениця ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила дня 22-го с. м. між иншим: з'орґанїзувати 1-клясову школу на присїлку „Браташе“ ad Сїлець Беньків в повітї камінецкім; — прилучити громаду Йосифівку пов. равского до школи в Михайлівцї; — переміняти 5-клясову школу женьску в Надвірнїй на 6-клясову, 1-клясову школу в Зарічу повіта надвірняньского на 2-клясову; 1-клясову школу в Мостищи пов. калуского на 2-клясову; — утворити посаду гр. кат. катихита в Радехові; — заіменувала о. Мих. Гриневского, сотрудника із Снятина, гр. кат. катихитом 5-класової женьскої школи видїлової в Коломиї: — іменувала суплентами в ґімназиях: Вяч. Левиньского і Вяч. Рутковского для ґімназиї сьв. Анни в Кракові, Стан. Чаплїцкого для ґімн. сьв. Яцка в Кракові, Ант. Маршиковского і Фр. Мрозицкого для ґімн. в Бохни; Ром. Ямруґевича для ґімн. в Сяноці; Каз. Ґросса для ґімн. в Яслї; Кароля Нікля для ґімн. в Дрогобичи; Вествалєвича для реальної школи в Станиславові; Стеф. Рудницкого для ґімназиї Франц-Йосифа у Львові; Влад. Подляха для ґімн. в Стрию. — Перенесено суплентів, Франц. Тичку з ґімн. сьв. Анни до III. ґімн. в Кракові; Едв. Левка з ґімн. сьв, Анни до III. ґімн. в Кракові; Ант. Дудзика з ґімн. сьв. Анни в Кракові до ґімн. в Яслї і Ів. Фрідберґа-Салямона з ґімн. Франц-Йосифа у Львові до ґімн. в Ряшеві.

— **Презента.** Опорожнену задля резиґнациї о. Якова Андреїшина парохію в Красній надало ц. к. Намістництво о. Алекс. Залуцкому, дотеперішному парохови в Бураківцї.

— **Оповіщенє.** Подає ся до прилюдної відомости, що по мисли призволеного високим ц. к. Мінїстерством фінансів з дня 13-го жовтня 1899 ч. 55.659 продовженя для нашої льотериї на рік 1900, тягненє льосів постановляє ся на днї 10-го і 11-го жовтня 1900 н. с. (середа і четвер перед сьв. Покровою). — Від Комітету великої Львівскої руско-церковної (дяківскої) добродїйної фантової льотериї.

— **Неаби яка!** Сильною дївчиною есть панна Роза де ля Шапель, котра недавно тому ставала перед париским судом за нічну галабурду. Запитана чим она займає ся, сказала лиш, що „має приятеля“. Тота „панна“ любить лягати спати лиш дуже пізно в ночи, а ще перед тим загляне до двох трох шинків. Так зробила она і дві недїлї тому назад о 2 год. в ночи. Зайшла до якогось шинку і там розсердила ся, що їй борзо не дали вина. Отже вийшла і вернула зараз назад, але з величезним каменем, котрий вирвала з бруку і так сильно кинула, що перевернула в шинку кілька столів зі склянками і фляшками за них та побила їх на куснї. Наробила, каже она, трохи стуку. Тогди кинулись до неї три кельнири, але бідаки не знали, з ким мають дїло. В однїй хвили один з них лежав під буфетом, другий межи поперевертаними столами а третий вилетів через вікно на улицю. Було очевидно знов трохи стукоту а то спонукало двох поліцаїв, що они вбігли до шинку. Панна Роза де ля Шапель нехотїла сторожи безпечности нічого злого зробити і длятого лиш сказала просто з моста, що не дасть ся викинути, та вхопила ся правою рукою якогось залїзного дручка, що був вмурований в стїну. Полїцаї стали тягнути панну, Та дарма! Роза де ля Шапель як би приросла до муру. Прибігли ще й три кельнери на поміч, отже разом сїм мужчин, а таки не могли дати ради, аж наконець мур подав ся і зелїзний дручок випав. Нехай же тепер хтось каже, що жіноче племя слабосильне! В судї насьміяли ся з пригоди панни Рози де ля Шапель, але таки засудили за нічну галабурду на 50 франків кари.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коротка наука о навозах (*III*). Тут розкажемо тепер про роди обірника і як загально з ним обходити ся. 1) Найбільшу масу обірника дає рогата худоба. Гній зпід рогатої худоби має в собі богато води і гниє длятого поволи. Зложений на купу огріває ся поволи і називає ся длятого студеним гноєм. Єго можна ужити нараз в більшій масї, задлятого, що він гниє поволи, дїлає по піскуватім ґрунтї через 2 а на инших ґрунтах і через 3 до 4 роки. Він держить найдовше тепло і годить ся длятого найлїпше на пісковатї ґрунти і на такі, в котрих мало гумусу. При добрім і правильнім годованю рогатої худоби можна собі легко обчислити, кілько кожда штука дає гною на день а кілько на рік. Практика поучила, що коли живу вагу худобини помножити числом 0·75 то буде ся знати пересічну скількість сьвіжого гною на день (розуміє ся, рахуючи і підстїлку) а коли помножити числом 27, то буде ся знати скількість гною на рік. Отже коли н. пр. жива вага якої штуки есть 450 кільо то 450×0·75 дає 33·75 або 33 кільо і три чверти гною на день. — 2) Овечий гній есть сухійший від гною зпід рогатої худоби, має в собі два рази тілько азоту, що тамтой і гниє борзо. Гній зпід овець есть горячий і годить ся дуже добре на богатї в глину і гумус землї Він добрий під ріпак, під зелену пашу, менше вже під збіже і бараболю та цукрові бураки. — 3) Кіньский гній есть сухий і горячий. Він найлїпший на студенї ґрунти, на глинисті або вогкі гумусові землї. В легкім піскуватім ґрунтї він борзо розкладає ся і длятого не має довго сили. Кіньский гній найлїпше мішати з гноєм зпід рогатої худоби і безрог. Річна скількість гною есть мала, бо той гній тратить богато своїх складових частий а відтак конї не стоять цїлими днями в стайни. Длятого при робочих конях треба живу вагу штуки помножити чинником 15 а буде ся знати річну скількість гною. — Свинячий гній есть по найбільшій части дуже водпистий, убогий в азот а вартість єго есть всїляка. Гній зпід свиний, що призначені на тучене, підходить ще найбільше до гною зпід рогатої худоби. Він годить ся на теплі і горячі пісковi ґрунти а річну скількість можна знати, коли помножити живу вагу штуки чинником 30. Загальною засадою, як обходити ся з обірником есть, щоби єго о скілько можна обезпечити від страт. Тверді єго части розтрачують ся розсипуванєм, плинні відпливом гноївки, а ґази розходять ся у воздух. Отже тоті страти треба старати ся спинити дуже пильним збиранєм всїх відходів, уживанєм відповідної підстїлки і розумним обходженєм з гноєм. Найменша страта есть тогди, коли обірник зараз сьвіжий вивезе ся на поле і там зараз приоре ся або бодай розкине ся. Тогди може земля втягнути в себе всї розкладові части гною. Але що така робота не завсїгди можлива, то обірник мусить лежати два і три місяцї або й довше на купі; длятого именно тут треба уміти не лиш удержати

тепер у найлїпших з них ворогом. Єреї поклонили ся менї та приняли мене до своєї касти, але лиш длятого, що гадали, що поведуть мене так як самі схочуть. Мої давнїйші начальники або завидували менї, або хотїли приставати зі мною, як давнїйше. Ти зрозумієш, що то не дало ся погодити з моїм новим урядом і було би підкопало мою повагу. Тогди то показав я полководцям, що були у мене на пирі та хотїли собі знову жартувати з мене, золоту мідницю, в котрій їм перед пиром обмивано ноги; в пять днїв опісля, коли они знов у мене забавляли ся, поставив я на стіл золоту статую великого бога Ра [2]). Коли оии єї побачили, впали на колїна і стали молити ся до неї. Коли повставали, взяв я скипетр до рук, підніс єго високо і торжественно в гору та відозвав ся: Отсей образ божий зробив артист до пятьох днїв з тої погорджуваної посудини, в котрій мито вам ноги. Я сам був колись такою посудиною; але бог, що уміє лїпше і скорше робити як золотар, поставив мене вашим королем. Ставайтеж на колїна передомною і поклонїть ся менї. Хто не послухає, або забуде на будуче віддавати честь королеви яко заступникови бога Ра на земли, той пожиє смерти! Они всї що до одного попадали на колїна передомною. Я уратував свою повагу, але стратив приятелїв. Тепер треба менї було иншої кріпкої підпори. Я зробив нею Еллинів. Один Грек здібнїйший до війни як пять Єгиптиян; я то знав добре і опираючись на то, старав ся я перевести то, що менї здавало ся бути хосенним.

Грецкі жовнїри окружали мене заєдно. Я научив ся від них їх мови, они звели мене з найблагороднїйшим чоловіком, з яким я коли небудь сходив ся, з Пітаґорасом. Я старав ся завести у нас грецку штуку і грецкі звичаї, бо я пізнав, що то нерозум держати ся уперто гірших старосьвітских, де лїпше було таки під рукою і чекало лиш на то, щоби єго засіяти на єгипетску рілю.

Я подїлив цїлий край, як було потреба, установив найлїпшу в цїлім сьвітї сторожу безпечности і в неоднім поставив на своїм; але моя найвисша цїль, щоби завести в сих буйних і урожайних сторонах грецкого духа, змисл до грецких форм, грецке веселе житє та свобідну еллиньску штуку, розбили ся об ту скалу, котра завсїгди грозила менї упадком і загладою, кілько разів я хотїв щось нового завести. Єреї то колода при моїх ногах, мої противники, мої наставники. — Они, що з забобонним страхом держать ся того, що було здавен давна, котрі гидять ся всего, що чуже і кождого чужинця уважають за природного противника їх поваги та науки, верховодять в найпобожнїйшім із всїх народів майже з необмеженою властию. Длятого то мусїв я пожертвувати їм мої найкрасші пляни, длятого мушу дивити ся як минає моє житє після їх строгих постанов, як у того чоловіка, що найбільше зі всїх есть невільним, длятого умру невдоволений і навіть непевний того, чи тота розлючена на мене громада посередників межи чоловіком а богом дасть менї спокійно спочивати в гробі!

— На спасителя Зевса, бідний ти щасливий чоловіче — перебив єму Крезус з сочувством — розумію твої жалї. Бо хоч я в моїм довгім житю знав неодного поодинокого чоловіка, що цїле своє житє ходив поважний і понурий, то все-таки не хотїло ся менї вірити, щоби було цїле велике племя, котрому дістали би ся в участи похмурі серця, як гадинам їдовиті зуби. Кілько я в дорозї сюди до твого двора видів сьвящеників, тілько й стрітив понурих лиць. Навіть і тих молодцїв, що тобі услугують, видїв я рідко усьміхнених, а прецї веселий ум належить ся яко милий дар божества молодому вікови, так, як цьвіти веснї.

Не гадай собі, що всї Єгиптияни такі понурі люди — сказав на то Амазіс. — Наша віра, що правда вимагає того, щоби ми поважно думали о смерти, але ледви чи знайдеш який нарід, котрий би так готовий був до насьмішливих жартів, котрий би, скоро раз возьме ся забавляти ся, так забував ся і так розпустно веселив ся, як мій; але ви ненавистні нашим сьвящеником, і они своїм забурмошенєм відплачують ся менї за то, що я стою в звязи з вами чужицями. Тоті хлопцї, про котрих ти згадав, сини назначнїйших з поміж них, суть найбільшою мукою мого житя. Они служать менї як невільники і слухають кождого мого хоч би й найменшого знаку. Гадав би хтось, що ті, котрі віддають своїх дїтий на таку службу, то найпослушнїйші, най-

---

[2]) Бога Ра або Фра (Phra) треба уважати за найвисшого бога у Єгиптиян, за осередок їх віри, котрої основою було культ сонця. Богови Ра віддавали найбільшу честь в містї Гелїополїс (ся грецка назва значить „місто Гелїоса“ або місто бога сонця; по єгипетски звало ся оно Ан. по єврейски Он). Яко ранїшнє сонце звав ся він Гармахіс, яко вечірнє сонце — Тум. Сьвятою птицею бога Ра був кригулець. У єго сьвящеників учили ся Плято, Евдоксус і мабуть Пітаґорас. Сему богови були присьвячені обелїски, котрі заразом були і памятниками, на котрих великі королї виписували свої імена. Плїній каже, що обелїски представляли лучі сонця. Бога Ра уважано за управителя всего видимого сотворіня, підчас коли Озіріс уважав ся богом в сьвітї духів. До культу (іcповіданя) бога Ра належав також Фенїкс (по єгипетски Бенну). Що 500 лїт приходив той Фенїкс з краю пальм, щоби згоріти в сьвятини в Гелїополїс і ще красшим воскреснути із свого попелу. Коли тих 500 лїт шість разів обернуло ся, то се був час, який потребувала душа, щоби вийти зовсїм чистою із своєї вандрівки.

в нїм всї поживні в нїм для ростин части але ще їх і збільшити та зробити приступнійшими для ростин а наконець дати гноеви так перегнити, щоби він був одностайний і дав ся лекше розкинути рівномірно по поли.

— Нагинане галузий на деревах овочевих. Досьвід взятий з природи поучає, що чим більше яка галузь на дереві овочевім росте просто в гору, тим більше она буйно виростає а тим менше родить. Противно, майже без виимки буває, що чим більше галузка похилена, тим слабше она росте, але й тим більше має родючої сили. Отже щоби дерева родили треба занадто просто ростучі галузки нагинати. Виимку творять ті дерева овочеві, котрі вже з природи мають нагнені галузки; в сім случаю треба надавати тим галузкам неприродний їм напрям, отже нагинати до гори, а они будуть лїпше родити.

— Мішанка з гороху. В кождім городї повинен бути як найбільший порядок і кожда городнина повинна мати своє місце. Але так само і всяке насїнє повинно бути відповідно сховане, щоби коли потреба его ужити не поміняти его з другим та не помішати поодинокі роди з собою. На кождій торбинцї з паперу, в котрій знаходить ся насїнє треба вписати, котрого дня і року оно зібране, або куплене і кілько часу потребує, щоби скільчило ся. Але часом лишить ся якесь насїнє, з котрим не знати, що зробити, отже его попросту викидає ся. Коли би в той спосіб призбирали ся всїлякі роди гороху, то найлїпше помішати їх разом на окремій грядцї а буде ся мати мішанку з гороху від найраншого до найпізнїйшого. Горох той треба посадити рядами густо один попри другий і впрочім обходити ся як з иншим. Через цїле лїто буде з тої грядки горох до вареня. Таку мішанку можна робити собі і умисно до вареня, а окремий садити горох на продаж і до прятаня на зиму.

Всячина господарска.

— На посїдані руки есть найлїпшим средством вода з медом. Велику ложку меду розпускає ся в 1 лїтрі горячої води і нею миє ся руки або взагалї місце на тїлї, де посїдала ся скіра. Від сеї води стає скіра делїкатна і мягка. Часом ще добре есть додати до сеї води 1 ложку ґлїцерини.

— Помастку добру на улиї можна зробити слїдуючим способом: Бере ся звичайного столярского каруку і наливає ся водою на 24 годин. Коли він натягне воду в себе і напучнявіє, зливає ся з него злишну воду а наливає ся льняного олїю і ставить ся на слабкий огонь та мішаючи заєдно варить ся доти, доки аж карук не розварить ся зовсім і не змішає ся добре з олїєм. Тою мішаниною треба помастити улиї, а коли она висхне, то улиї станути незвичайно тверді і не будуть перепускати вохкости. Сего каруку можна уживати також до карученя такого дерева, котре мусить намакати.

Лїтература господарска.

— Lehrbuch der Teichwirtschaft, von Carl Niklas. 2 поправне і розширене виданє з многими ілюстраціями і портретом автора. Сторін 503. Цїна 12 Корон. Книжочка дуже придатна для тих, що хотять ся добре научити рибного господарства.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Де подївають ся тоті яйця, що їх вивозять такою масою за границю? Прецї они за старі як щоби їх можна їсти. Яєць тих уживають фабрики. Більше як 480,000.000 штук яєць з'уживає ся до друкованя катунів (перкалїв, барханів); на чищенє (клярованє) вина минає ся яких 120,000.000 штук, а другє тілько потребує фотоґрафія.

Цїна подана в короновій валюті.

Цїна збіжа: Відень 25 сїчня: Пшениця 15.40 17.60; жито 13.30 14.10; ячмінь 12.80 17.00; овес 10.40—12.40. — Тернопіль 20 сїчня: пшениця 13 20—14.00; жито 10.60—11.00; ячмінь 9.00—10.50; овес 8.60—9.40; кукуруза (стара) 0.00—0.00; гречка 13.60—13.90.—Чернівцї 19 сїчня: Пшениця 15.00 до 15.20; жито 11.30 до 11.40; ячмінь (броварний) 12.00-12.40; овес 9.60—9.80; ріпак 20.80—21.00; сїмя конопельне 18.20—18.50; кукуруза 10.30-10.40; фасоля довга 13.00—13.20; горох 12.00—14.00.

— Цїна телят, безрог і овець на заріз: На торг до Відня привезено дня 25 сїчня 3809 штук телят, 1284 штук живих а 2515 штук патрошених безрог, 189 штук патрошених овець і 870 ягнят. За патрошені телята плачено по 72 до 88 сот., за живі — до — сот., за лїпші 98 до 1·02 сот.; за найлїпші по 104 до 116 сот. За молоді безроги 64 до 84 сот., за патрошені тяжкі 84 до 96 сот., за підсвинки 0·80 до 1·08 К. За патрошені вівцї 60 до 84 сот. за кільо. Пара ягнят по 12 до 26 К. — Живі вівцї плачено по 47 до 50 сот., виимково 52 сот. за кільо; браковї по 42 до 44 сот. за пару.

— Цїна продуктів у Відни. На торг від дня 20-го сїчня до 23-го сїчня привезено 180.000 штук яєць і около 1.000 кільо масла. Продавано: Найлїпших 24 до 26 штук, плихших 27 до 28 штук, з вапна 28 до 29 штук за 2 К. Масло найлїпше столове по 2 К. 40 сот. до 2 К. 40 сот., масло з села по 2 К. 20 сот. до 2 К. 40 сот. звичайне масло торгове по 2 К. до 2 К. 20 сот; сьвіжий сир по 40 до 48 сот. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 27. сїчня. На вчерашнім засїданю угорского сойму ухвалено на внесенє президента мінїстрів др. Селя розпочати буджетову розправу дня 1 лютого.

Софія 27. сїчня. Австрийский мінїстер торговлї бар. Каль одержав на прощальній авдиєнциї від кн. Фердинанда найвисшу болгарску відзнаку т. е. великий хрест ордеру Александра. По полудни відбув ся в честь бар. Каля двірский обід, на котрім кн. Фердинанд підносячи заслуги дотеперішного австро-угорского представителя в Софії, підніс тоаст в зесть цїсаря Франц Йосифа.

Цирих 27 сїчня. В наслїдок страйку углекопів в Австриї дає ся відчувати і тут дуже дорожня вугля. Сотнар вугля коштує тепер 5 корон.

Брукселя 27 сїчня. Телеґрама з Преториї доносить, що цїла армія ген. Уоррена знищена. Англїйцї втратили 800 людий убитих, 1500 полонених і 17 армат. Бури гнали Англїйцїв аж до табору Уоррена. Ту побіду Бурів уважають рішучою в тій війнї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

покірнїйші слуги свого короля, котрого уважають за бога; але вір менї, Крезусе, як-раз в тій преданности, котрої не може відказати ся нїякий володїтель, щоби когось не оскорбити, лежить дуже проворне і хитре обчисленє. Кождий в тих молодців пильнує мене, есть моїм сторожем. Не можу і рукою рушити, щоби они не знали о тім наперед, а рушу нею, то ще тої самої години довідають ся о тім сьвященики.

— Та якже ти можеш знести таке житє? Прожени від себе шпигунів а вибери собі своїх слуг на примір з касти борців, котрі не менше будуть пожиточні як сьвященики!

— Коби я так міг, коби так менї вільно було! — сказав на то Амазіс повним голосом. А відтак став тихійше говорити, мов би сам себе перепудив ся: Менї здає ся, що нас хтось підслухує. Завтра кажу вирубати онтой фіґовий гущавник. Тому молодому єврейскому любителеви города, що онтам зриває фіґи, котрі ледви що доспівають, розходить ся о инші овочі, як ті, котрі він так поволи складає до кошика. Рука зриває овочі, а ухо ловить слова з уст его короля.

— Алеж на отця Зевса і Аполлона...

— Я розумію і подїляю з тобою твоє обуренє; але кожде право накладає обовязки, і яко король сего краю, що старі звичаї шануе як бога, мушу піддавати ся бодай в головний части двірским церемонїям, що мають тисячі лїт за собою. Як би я хотів розірвати мої пута, то моглоби стати ся, що моє тїло лишилиби непохоронене; бо треба тобі знати, що сьвященики судять кождого померщого, і тому, котрого признають виноватим, не дають спокійно спочивати в гробі [3]). Зі взгляду на мого сина поховали би мою мумію, але що би тоті, котрі в моїй гробницї мали би приносити жертву за померших, з моїм тїлом...

— Що ти гробом журиш ся! — перебив Крезус знеохочений свому гостинному приятелеви. — Чоловік жиє для житя, а не для смерти!

— Скажи лїпше — відповів єму на то Амазіс і схопив ся живо, — ми, що думаємо так як Греки, уважаємо красне житє за щось найвисшого; але я, Крезусе, зродив ся з батька Єгиптиянина, мене плекала мати Єгиптиянка, вигодувала єгипетскими стравами, і хоч я перейняв дещо від Еллинів, то таки в глубинї моєї душі позістаю Єгиптиянином. Що тобі присьпівувано за дитинних лїт, а в молодечім вїцї славлено сьвятим, то відзиває ся в твоїм серци, аж доки тебе не позавивають в мумійні полотна. Я вже старий і не богато менї вже жити, аж дійду до тої границї, де починає ся тамтой сьвіт. Чиж менї задля того короткого часу житя псовати собі довгі тисячі лїт по смерти? Нї, мій друже; в тім, як бачиш, я остав ся Єгиптиянином, що вірю кріпко і щиро, як кождий з моїх земляків, що від доброго удержаня мого тїла, того що носить душу, зависить і благо мого другого житя [4]), доки не буду достойним сполучити ся з душею сьвіта, і сам частина з неї, брати участь яко Озіріс у веденю того, що сотворене. Але досить того о тих найвисших річах, котрих цїлу глубину і висоту розкривати перед тобою, недопущеним до сеї тайни, заказує менї велика присяга. Дай менї радше відповідь на моє питанє, як подобають ся тобі наші сьвятинї і піраміди?

(Дальше буде).

[3]) Сей загально звістний звичай у стародавних Єгиптиян потверджують не лиш деякі грецкі писателї, але й памятники та гробницї, в котрих знайдено з великим трудом поницені імена їх основателїв. — Побачимо ще, як дуже Єгиптияни в наслїдок своїх релїгійних поглядів бояли ся того, щоби хтось не давав їм спокою в гробі; впрочім ставлено також питанє, чи то Греки говорячи о тих судах померших не поміняли їх з судом душі на тамтім сьвітї, але таке питанє есть неоправдане.

[4]) Єгиптияни уважали душу чоловіка за часть сьвітової душі Озіріса, з котрою мали сполучити ся знову по смерти тїла. Небо, земля і глубина, то суть три великі царства єгипетского сьвіта. На величезнім океанї, що пливе доокола небозводу, їде сонце в човнї, котрий тягнуть планети і сталї зьвізди. По нїм ходять великі громади зьвізд на своїх човнах і там есть царство богів, що в спокою сидять на престолї помежи зьвіздами понад небесним океаном. Приступ до тої великої води есть від сходу, де що рана бог сонця родить ся яко дитина і виступає з води. Люди живуть на земли і беруть участь в тих трох царствах. Душу дістають з небесної висоти, звідки іде сьвітло; тїло, материя належить до землї; вид, зверхна форма, котрою один чоловік відріжняє ся від другого, то що у Єгиптян називало ся „Ка", належить до глубини. По смерти чоловіка відділяють ся від себе душа, тїло і Ка. Душа вертає до неба, звідки прийшла, тїло іде до землї, а Ка в глубину, щоби вийти звідтам, скоро душа схоче прибрати вид і вернути на землю. Брама до того — так гадали собі Єгиптияни — есть на заході (коло Абідос) там, де сонце заходить. Душа чоловіка, після вірованя Єгиптиян, есть ще многі лїта звязана з тїлом і коли схоче, може вернути до него. Длятого треба було старати ся о то, щоби тїло як найдовше удержати. Ка вертає завсїгди до гробу на уставлену там статую і на нїй знаходить ся его душа, коли хоче вернути на землю і прибрати вид чоловіка.

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

„КУХАРКА РУСКА“

одинока знаменита книжка в рускій мові з приписами вареня — обіймає:
приписи на всї СТРАВИ МЯСНІ, всїлякі зупи, мучні страви, страви рускі, огородовини, невичайні соси, приладжуване шинок, набілу; ради для господинь конче потрібні і т. и.

Ціна 70 кр.

Можна купити в книгарни рускій у Львові.
По присланю переказом почтовим 76 кр. висилає посилку franco „НАРОДНА ДРУКАРНЯ“ **Ст. Манецкого** і Спілки у Львові, ул. Коперника ч. 9.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозинского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).